

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **L. S.**

proti

žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,**
sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň

za účasti osob
zúčastněných na
řízení:

1. **M. K.**
2. **Š. A.**
3. **J. A.**
4. **Š. A.**
5. **Obec Hamry**, sídlem Hamry 30, Nýrsko,
6. **CETIN a.s.**, IČO: 04084063,
sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2020, č. j. PK-RR/3513/20

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce žalobou ze dne 27. 1. 2021, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 28. 1. 2021, napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2020, č. j. PK-RR/3513/20 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo částečně změněno (co do úpravy seznamu účastníků řízení dle § 27 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „*správní řád*“) a ve zbývající části potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nýrsko, stavebního úřadu a odboru životního prostředí a odboru silničního hospodářství (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 7. 7. 2020, č. j. MÚ/10/401/20 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo na základě žádosti společnosti REAL KLIMA s.r.o., IČO: 27988589, sídlem Kaštanová 1060, 330 27 Vejprnice (dále též jen „*stavebník*“), vydáno rozhodnutí o umístění stavby „*Domov se zvláštním režimem a domov pro seniory*“ na pozemku st. p. X. a pozemcích parc. č. XA, XB a XC v k. ú. H. na Š. (dále jen „*stavební záměr*“), a stanoveny podmínky pro umístění a projektovou přípravu dané stavby.

II.

Žaloba

3. Žalobce ve své žalobě nejprve vymezil předmět řízení a napadené rozhodnutí. Poté uplatnil dvě žalobní námitky.
4. Jako první žalobní námitku žalobce tvrdil rozpor napadeného rozhodnutí s územním plánem obce H. V odůvodnění této své námitky nejprve uvedl, že podle závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování ze dne 13. 10. 2020 byl stavební záměr posouzen jako sociální zařízení, což potvrdil i žalovaný v rozhodnutí. V návaznosti na to žalobce argumentoval, že sociální zařízení související s hlavním využitím plochy je podle územního plánu obce H. ve funkční ploše smíšené výrobní (SM-VR) podmíněně přípustné podle písm. c), zatímco všechny ostatní výše uvedené funkce a činnosti, tedy i sociální zařízení nesouvisející s hlavním využitím plochy, jsou v této funkční ploše podle písm. c) nepřípustné. Ačkoli to žalobce namítal, nikde ve správním řízení nebyla tvrzena, natož pak prokázána, funkční souvislost záměru s hlavním využitím předmětné plochy. Tato funkční souvislost totiž neexistuje. Domov se zvláštním režimem a domov pro seniory totiž nemůže smysluplně souviset s hlavním účelem, kterým je výroba a sklady. Naopak takováto souvislost je dána u jiných typů kulturních, zdravotnických, sociálních a sportovních zařízení, např. ordinace závodního lékaře, jesle pro děti zaměstnanců a podobně. Žalobce je proto přesvědčen, že právě tato zařízení, jsou připuštěna územním plánem obce H. jako podmíněně přípustná pro plochy SM-VR. Žalobce rovněž upozornil, že podle čl. I odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 500/2006 Sb. obec H. nemusela vůbec podmíněně přípustné využití plochy SM-VR stanovit, když uvedená vyhláška vyžaduje pouze stanovení hlavního užití, přípustného užití a nepřípustného užití. Stanovení podmíněně přípustného užití je uvozeno slovem „případně“, není tedy povinnou náležitostí územního plánu. Pokud by obec H. chtěla umožnit bez jakýchkoli podmínek umístování jakýchkoli sociálních zařízení v ploše SM-VR, mohla je zařadit do užití hlavního či užití přípustného. To však neučinila.
5. Žalobce dále zdůraznil požadavek souvislosti s hlavním účelem užitím plochy, kterým je

umístění a rozvoj výroby a skladů, výrobních a nevýrobních služeb. Odbor regionálního rozvoje a žalovaný se však ve svém rozhodnutí odkazují na umístování rodinných a bytových domů a obchodních a administrativních zařízení. Ty jsou však samy pouze podmíněně přípustným užitím. Podle žalobce je naprosto absurdní z jednoho podmíněně přípustného užití dovozovat přípustnost dalšího užití, neboť takovýmto myšlenkovým řetězcem by bylo možno odůvodnit téměř cokoli. Odbor regionálního rozvoje však tuto otázku a zejména podmínku souvislosti s hlavním užitím plochy zcela ignoroval a vůbec se nezabýval otázkou neexistence souvislosti s hlavním využitím plochy. Tím zcela vyprázdnil text územního plánu, neboť zcela popřel smysl slov „související s hlavním využitím plochy“ a fakticky ztotožnil podmíněně přípustné užití plochy s jejím hlavním užitím. Tím fakticky popřel i smysl čl. I odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 500/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, neboť pokud by se při umístování podmíněně přípustného využití nepřihlíželo ke stanoveným podmínkám, jaký smysl by vůbec mělo samostatně vymezovat podmíněně přípustné užití území? Stejně tak se touto otázkou nijak nezabýval žalovaný.

6. Druhou žalobní námitkou byl žalobcem tvrzený zásah do jeho pohody bydlení. V dané souvislosti žalobce nejprve uvedl, že v prvoinstančním řízení prostřednictvím svého zástupce namítal svůj nesouhlas s pobytem drogově závislých nebo mentálně postižených, neboť se obával zásahu do pohody bydlení ve své nemovitosti, a požadoval změnu účelu stavby, resp. výslovné vymezení jeho klientely. Jakkoli prvoinstanční správní úřad obavu ze zásahu do pohody bydlení výslovně neprotokoloval, je zjevné, že tato obava byla podkladem jeho námitky – z jakého jiného důvodu by žalobce mohl tuto obavu vyslovovat? Zařízení pro drogově závislé či mentálně postižené s sebou nese celou řadu sociálních a zdravotních komplikací, včetně potenciálního nárůstu kriminality v území, která je pro žalobce zvláště tíživá za situace, kdy mu pracovní zaneprázdnění znemožňuje být ve své nemovitosti trvale přítomen a vystavuje jej tak ohrožení jeho majetku. Žalobce tuto skutečnost považuje za notorietu, kterou nebylo třeba ve správním řízení samostatně namítat. Dále žalobce uvedl, že pokud žalovaný považoval ze stanoviska žadatele za zjevné, že pobyt drogově závislých není účelem záměru, měl a mohl odvolací námitku vypořádat tím, že by prvoinstanční rozhodnutí změnil tak, že by stanovil výslovnou podmínku, že umístovaná stavba bude užívána pouze jako domov pro seniory.
7. V závěru své argumentace žalobce pro případ, že by se soud ztotožnil s názorem žalovaného o opožděnosti této jeho námitky, odkázal na § 77 odst. 2 soudního řádu správního, podle kterého není soudní přezkum pokračováním správního řízení, ale lze v něm uplatňovat i skutečnosti nové. Podle názoru žalobce tím spíše lze uplatňovat skutečnosti, které žalobce ve správním řízení fakticky uplatnil, ale správní orgány je pouze formalistně ignorovaly.
8. Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí trpí vadami a je nezákonné, proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a aby byla žalovanému uložena vůči žalobci povinnost k náhradě nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 12. 3. 2021 (doručeném soudu dne 16. 3. 2021) navrhl zamítnutí žaloby.

10. Žalovaný poté, co vymezil předmět řízení, shrnul žalobní námitky do dvou okruhů, když první okruh se týká problematiky souladu záměru s územně plánovací dokumentací, druhý okruh se týká posouzení námitky zásahu do pohody bydlení.
11. K otázce souladu s územně plánovací dokumentací žalovaný uvedl, že toto byla již stěžejní námitka v podaném odvolání a žalovaný se jí řádně zabýval. Poukázal na to, že soulad s územně plánovací dokumentací byl posouzen příslušným orgánem územního plánování ve vydaném závazném stanovisku a toto závazné stanovisko bylo v rámci odvolacího řízení přezkoumáno nadřízeným orgánem územního plánování. Závěry ze závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování byly zapracovány do napadeného rozhodnutí, žalovaný tedy v podrobnostech odkázal na toto rozhodnutí. Žalovaný proto nesouhlasil s námitkou žalobce, že jeho odvolání nebylo řádně vypořádáno, když na všechny odvolací námitky bylo reagováno. Bylo vysvětleno, že zásadní omezení pro danou lokalitu platí pouze v případě umístování výroby a nevýrobních služeb, kde regulativy velmi důsledně formulují nepřipustnost negativního vlivu těchto aktivit za hranicemi vymezených ploch – tedy důsledná ochrana přírody a okolní zástavby před vlivem případné výroby. Je tedy zřejmé, že pokud regulativy žádným způsobem neomezují činnosti, které jsou v kategorii podmíněně přípustných, je tento záměr přípustný, jestliže neexistují v území limity, které by tomuto záměru bránily. Dle žalovaného z územního plánu ani z obecných právních předpisů nelze dovodit to, co žalobce v žalobě uvádí, a sice že zde musí být funkční souvislost záměru s hlavním využitím předmětné plochy – není zřejmé, jak k tomuto závěru žalobce došel, když nic takového v územním plánu deklarováno není a nevyplývá to ani z jiných právních předpisů.
12. Žalovaný k první námitce shrnul, že není důvodná, když žalobce své závěry opírá o neexistující podmínky, které nevyplývají ani z územního plánu ani z jiných právních předpisů. Žalovaný naopak své závěry o přípustnosti záměru řádně opřel o konkrétní ustanovení územního plánu a právních předpisů.
13. Pokud jde o druhý okruh žalobních námitk týkajících se otázky žalobcovy pohody bydlení, žalovaný nejprve parafrázoval argumentaci žalobce tak, že dle žalobce si správní orgány měly domyslet, co bylo míněno jeho námitkou uplatněnou na ústním jednání. Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobcova námitka uplatněná v odvolání, kde naráží na pohodu bydlení, byla s ohledem na § 89 odst. 1 stavebního zákona uplatněna opožděně, s čímž žalobce nesouhlasil. Žalovaný opětovně odkázal na striktní zásadu koncentrace, která vyplývá z § 89 odst. 1 stavebního zákona, kde je uvedeno, že námitky účastníků řízení musí být uplatněny nejpozději při ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží. V souladu s odůvodněním napadeného rozhodnutí pak žalovaný opětovně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012 ve věci sp. zn. 1 As 122/2011, k čemuž doplnil, že pokud žalobce chtěl, aby se stavební úřad a posléze i odvolací orgán věnovaly námitkám směřujícím do pohody bydlení, měl tuto námitku jednoznačně uplatnit. Žalobcovo obecné konstatování, že nechce, aby povolený záměr byl pro osoby drogově závislé nebo mentálně postižené, je pouze povrchní, neodůvodněné a rozhodně z něj nelze dovozovat, že se jednalo o námitku týkající se pohody bydlení, když žalobce ani neuvedl žádnou konkrétní imisi, která by měla do jeho pohody bydlení zasahovat. Žalobce byl o koncentrační zásadě řádně poučen. Žalovaný k uvedenému doplnil, že i když námitka pohody bydlení nebyla řádně vznesena, tak žalovaný přesto tuto námitku vypořádal a zabýval se jí. Uvedl znovu, co je předmětem žádosti, popsal záměr s ohledem na zákon o sociálních službách a zhodnotil,

jaké imise by mohl do prostředí přinášet. Žalovaný zhodnotil, že vzhledem k funkci, jakou povolovaný záměr bude plnit, lze jeho dopady do prostředí přirovnat k rodinnému domu. Také je nutné přihlédnout k tomu, že se nejedná o umístění nové stavby, ale o přístavbu a nástavbu stávající stavby, která sloužila jako vojenská posádka, později jako objekt Policie ČR, umístěné v oploceném uzavřeném areálu.

14. Dále se žalovaný vyjádřil k žalobcově představě, že prvoinstanční rozhodnutí mělo být změněno tak, že by byla stanovena výslovná podmínka, že umísťovaná stavba bude užívána pouze jako domov pro seniory. Uvedl, že náležitosti územního rozhodnutí vyplývají z § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., když to jsou mj. druh a účel umísťované stavby, územní rozhodnutí může dále obsahovat podmínky vyplývající ze závazných stanovisek dotčených orgánů, další podmínky pro projektovou přípravu staveb a podmínky napojení stavby na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Účel stavby je v územním rozhodnutí jasně uveden. Účel stavby se stanovuje pozitivním výčtem a vychází z účelu stavby, který je uveden v žádosti. Pouze o tomto účelu je rozhodováno a tento může být povolen. Pokud je účel stavby předmětem povolení stavebního úřadu, lze stavbu užívat v souladu s tímto účelem, jiný účel je možný pouze za předpokladu, že ho po projednání povolí příslušný stavební úřad. Žalobcovi bylo řádně v prvoinstančním rozhodnutí i v rozhodnutí odvolacího orgánu vysvětleno, jaký je účel stavby, a to i s ohledem na zákon o sociálních službách, žalobce ovšem takové vysvětlení odmítá přijmout a neustále podsouvá správním orgánům a nyní i krajskému soudu, že stavba bude užívána jinak, než bylo stavebním úřadem povoleno. Takovýto postoj žalobce je nutno s ohledem na výše uvedené razantně odmítnout. K odkazu žalobce na § 77 odst. 2 soudního řádu správního žalovaný uvedl, že tento odkaz není přílehlavý, protože se týká čistě dokazování a nevyplývá z něho, že by mohl žalobce uplatňovat skutečnosti, které neuplatnil před správním orgánem. Principem soudního přezkumu správních rozhodnutí je to, že správní soudy přezkoumají, zda správní orgány postupovaly v dané věci v souladu s právními předpisy. Soudní přezkum není žádnou další instancí správního řízení, ve které by bylo umožněno věc projednávat znovu od počátku. Pokud žalobce neuplatnil konkrétně a včas námitku týkající se pohody bydlení před správními orgány, je zcela vyloučeno, aby ji mohl účinně namítat v řízení před správními soudy.
15. Závěrem žalovaný uvedl, že žalobcův nesouhlas s napadeným rozhodnutím sám o sobě nemůže zakládat nezákonnost napadeného rozhodnutí. Podanou žalobu označil za nedůvodnou, trval na správnosti svého postupu i napadeného rozhodnutí, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Osoby zúčastněné na řízení

16. Soud učinil dne 20. 4. 2021 výzvu potenciálním osobám zúčastněným na řízení (a to všem účastníkům správního řízení uvedeným v napadeném rozhodnutí, které též žalobce ve své žalobě označil za osoby zúčastněné na řízení), přičemž ve stanovené lhůtě do 17. 5. 2021 soudu písemně oznámily svůj zájem účastnit se předmětného řízení v rubrice tohoto rozsudku označené osoby zúčastněné na řízení č. 1 až 6. Ze správního spisu pak žádná další potenciální osoba zúčastněná na řízení nevyplývala.
17. Osoby zúčastněné na řízení č. 1 až 6. se ve věci samé písemně nevyjádřily.

V.

Průběh řízení

18. Vzhledem k tomu, že žalobce vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání (podáním ze dne 6. 4. 2021, č. l. 67), soud konal dne 18. 1. 2022 jednání.
19. Žalobce při jednání setrval na své dosavadní argumentaci, kterou stručně zrekapituloval a v podrobnostech odkázal na podanou žalobu. Žalovaný také setrval na své argumentaci a v podrobnostech odkázal na své písemné vyjádření k žalobě. Žádná z osob zúčastněných na řízení č. 1 až 6 se jednání neúčastnila.
20. Soud při jednání konstatoval obsah prvostupňového a napadeného rozhodnutí a poté závazného stanoviska Krajského úřadu Plzeňského kraje, Odboru regionálního rozvoje ze dne 13. 10. 2020, č. j. PK-RR/4044/20 (dále jen „*závazné stanovisko KÚ PK*“). Dále soud k důkazu provedl textovou část územního plánu obce H., který nabyl účinnosti dne 12. 2. 2014 (dále jen „*Územní plán obce H.*“). Jiné důkazy nebyly žádným z účastníků navrženy.

VI.

Posouzení věci soudem

21. Soud konstatuje, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta 2 měsíců byla dodržena, když napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 7. 12. 2020 (uplynutím 10 denní lhůty poté, co zásilka byla uložena z důvodu nezastižení žalobce při doručování dne 27. 11. 2020), přičemž žaloba byla předána k poštovní přepravě dne 27. 1. 2021 a soudu doručena dne 28. 1. 2021. Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (žalobce byl adresátem napadeného rozhodnutí), proti žalovanému, který je pasivně legitimován (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání řádných opravných prostředků (proti napadenému rozhodnutí není odvolání přípustné) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
22. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.), přičemž žádné takové vady napadeného rozhodnutí neshledal.
23. Po přezkoumání skutkového a právního stavu věci a po provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
24. Soud nejprve uvádí, že se ve svém posouzení zabýval pouze těmi námitkami, které žalobce konkrétním způsobem formuloval ve své žalobě, resp. je řádně uplatnil v zákonné lhůtě pro podání správní žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Soud v dané souvislosti odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které platí, že *není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval obecná žalobní tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují; takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, a přebíral by naopak funkci žalobcovy advokáta* (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78).
25. Žalobce vůči napadenému rozhodnutí uplatnil dva okruhy žalobních námitek, a to (i) nesoulad stavebního záměru s Územním plánem obce H., a (ii) zásah do žalobcovy

pohody bydlení.

26. Byť žalobce explicitně nenamítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, tak na několika místech své žaloby zmínil, že se žalovaný některými z pohledu žalobce podstatnými otázkami nezabýval, resp. že správní orgány ignorovaly některé žalobcem fakticky uplatněné skutečnosti. Soud proto nejprve posoudil přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí jako celku, neboť z podstaty věci vyplývá, že přezkoumat z hlediska zákonnosti lze pouze přezkoumatelná rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný ve svém rozhodnutí dostal všem požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí vydaného ve věci, ve které bylo jako podklad pro rozhodnutí použito závazných stanovisek dotčených orgánů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve zrekapituloval průběh řízení, včetně žalobcem podaného odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Následně vysvětlil svůj postup ve smyslu § 149 správního řádu, kterým reagoval na zjištění, že žalobcovo odvolání směřuje i proti závaznému stanovisku příslušného orgánu územního plánování, jež sloužilo (společně s dalšími závaznými stanovisky ostatních dotčených orgánů, proti nimž ovšem odvolání žalobce nesměřovalo) jako podklad pro prvostupňové rozhodnutí. Posléze žalovaný zkonstatoval, že nadřízený dotčený orgán územního plánování vydal potvrzující závazné stanovisko. Dále pak žalovaný vypořádal jednotlivé odvolací námitky žalobce, když mimo jiné odkázal na závěry vyslovené nadřízeným dotčeným orgánem územního plánování v potvrzujícím závazném stanovisku, s nimiž se ztotožnil. Závěrem pak žalovaný upřesnil okruh účastníků správního řízení. Napadené rozhodnutí proto soud shledává srozumitelným a dostatečně odůvodněným, tudíž způsobilým jeho přezkumu.
27. Soud se dále zabýval posouzením jednotlivých žalobních námitek. Soud přitom předesílá, že pro posouzení žalobních námitek (zejména pak té první) je v projednávané věci podstatné to, že napadené i prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě závazných stanovisek dotčených orgánů. Judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se soudního přezkumu postupu správních orgánů a jejich rozhodnutí vydaných na podkladě závazných stanovisek dotčených orgánů shrnul kasační soud v rozsudku ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 As 32/2021 – 64 následovně:

„[37] Kasační soud připomíná, že pokud byl zpochybněn obsah závazného stanoviska, které bylo podkladem rozhodnutí stavebního úřadu, odvolací správní orgán (žalovaný) musí postupovat podle § 149 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Podle tohoto ustanovení, „[j]estliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.“ Úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu tímto postupem v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závazné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem (viz rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014 - 30, č. 3214/2015 Sb. NSS).

[38] Nadřízený dotčený orgán státní správy je primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku. Odvolacímu správnímu orgánu pak v zásadě stačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného stanoviska. Je tedy třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 4 správního řádu (nyní § 149 odst. 5 správního řádu) obsahovalo vyličení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a

konečně i předešlé úvahy, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko takové náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné (viz rozsudek NSS č. j. 2 As 230/2016-65).

[39] Z rozsudku rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2423/2011 Sb. NSS, vyplývá, že závazné stanovisko není samostatně přezkoumatelným rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že je však závazným podkladem konečného rozhodnutí, je soudní ochrana před jeho zprostředkovanými dopady (účinky) umožněna v rámci přezkumu konečného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s.

[40] Odůvodnění závazného stanoviska dle § 149 správního řádu by mělo alespoň v základních parametrech odpovídat požadavkům na odůvodnění meritorního rozhodnutí dle § 68 odst. 3 téhož zákona (viz rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150). Musí z něj tedy být zřejmé, jaké skutkové okolnosti dotčený orgán posuzoval a z jakých úvah vycházel při svém odborném hodnocení. Odborné posouzení musí být srozumitelné a dostatečně odůvodněné, jinými slovy musí naplňovat kritéria přezkoumatelnosti (viz rozsudek NSS ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 375/2018-26). Na soudu pak tedy je, aby přezkoumal, zda závazná stanoviska tvořící podklad napadeného rozhodnutí, uvedená kritéria splňují. Pokud dospěje k závěru, že tomu tak je, tedy že nadřízený dotčený orgán dostatečně a přesvědčivě odůvodnil své závěry a vyšel přitom z konkrétních skutkových okolností daného případu, může převzít jeho odborné věcné závěry do odůvodnění svého rozsudku.

28. V dané souvislosti soud hodnotil jako zákonný a správný postup žalovaného, jenž v napadeném rozhodnutí vyšel ze závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování vydaného pro účely odvolacího řízení. Poté, co žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v jehož závěru výslovně zpochybnil závazné stanovisko orgánu územního plánování vydané Městským úřadem Klatovy, Odborem výstavby a územního plánování dne 26. 7. 2019, č. j. OVÚP/2143/19/My, které sloužilo jako podklad pro prvostupňové rozhodnutí, žalovaný postupoval správně, pokud si v souladu s § 149 odst. 5 správního řádu (ve znění účinném do 31. 12. 2020) vyžádal závazné stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu, kterým byl Krajský úřad Plzeňského kraje, Odbor regionálního rozvoje. Žalovaný poté, co Krajský úřad Plzeňského kraje, Odbor regionálního rozvoje vydal dne 13. 10. 2020 závazné stanovisko KÚ PK, z tohoto stanoviska ve svém rozhodnutí vyšel a na základě něj vypořádal žalobcovy odvolací námítky. V souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu byl žalovaný, jako odvolací orgán, oprávněn v napadeném rozhodnutí vyjít z potvrzujících závěrů závazného stanoviska KÚ PK, resp. je v podstatných částech převzít do odůvodnění svého rozhodnutí, když se s těmito závěry ztotožnil.
29. Žalobce v žalobě (jakož i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí) namítaný rozpor stavebního záměru s Územním plánem obce Hamry spatřoval v tom, že stavební záměr, který byl posouzen jako sociální zařízení, nesouvisel se stanoveným hlavním využitím pro plochy smíšené výrobní (SM-VR), tudíž byl v této funkční ploše nepřipustný. Za stanovený hlavní účel funkčního využití ploch SM-VR žalobce označil „výrobu a sklady“, se kterým stavební záměr, jenž má funkční využití jako „domov se zvláštním režimem a domov pro seniory“, nemůže podle názoru žalobce smysluplně souviset. S tímto žalobcovým výkladem regulace funkčního využití ploch stanovené Územním plánem obce H. se neztotožnil ani žalovaný, resp. prvostupňový orgán, ani dotčené orgány územního plánování, ba dokonce ani samotná obec H. (srov. vyjádření ze dne 29. 7. 2020 obce H. k žalobcem podanému odvolání – součást správního spisu).

30. Důvody, pro které byla uvedená námitka žalobce shledána nedůvodnou a neopodstatněnou, žalovaný popsal v napadeném rozhodnutí následovně:

„Odvolací orgán připomíná, že posouzení souladu záměru s územním plánem nenáleží přímo stavebnímu úřadu, ale právě orgánu územního plánování, jelikož se jedná o záměr, na který v plném rozsahu spadá ust. § 96b odst. 1 stavebního zákona, a není vyjmenován v písmenech a) až h) uvedeného ustanovení. Závazné stanovisko je dle ust. § 149 odst. 1 správního řádu závazným podkladem pro rozhodnutí stavebního úřadu. V daném případě bylo závazné stanovisko orgánu územního plánování kladné, jeho podmínky byly zakotveny do podmínek napadeného rozhodnutí, a jsou zpracovávány i v dokumentaci pro územní rozhodnutí.

Nadřízený orgán úřadu územního plánování posoudil napadené závazné stanovisko ze dne 26.07.2019 a dospěl k závěru, že při vydání závazného stanoviska orgán územního plánování vyhodnotil a vypořádal všechna hlediska, která mu ukládá ust. § 96 odst. 3 stavebního zákona v kontextu s předloženou dokumentací záměru. Nadřízený orgán územního plánování se současně zabýval i věcnou správností vydaného stanoviska, tedy tím, zda úřad územního plánování vycházel ze zjištěných skutkových okolností a zda je správně vyhodnotil. Zabýval se i konstatováním, že záměr je situován do zastavěného územní obce, v ploše s rozdílným způsobem využití - plochy smíšené výrobní (SM-VR), podmíněně přípustné je v těchto plochách umisťovat ostatní ubytovací zařízení. Nadřízený orgán úřadu územního plánování k odvolacímu důvodu namítajícímu, že kulturní, zdravotnická, sociální a sportovní zařízení jsou nejen v režimu podmíněně přípustnosti, ale navíc je stanovena podmínka souvislosti s hlavním využitím ploch, a proto stavba sociálního zařízení, která nesouvisí s hlavním využitím plochy, ale sama by byla hlavním využitím plochy, je v dané ploše využitím nepřípustným, uvedl, že regulativy závazné pro tuto lokalitu jsou územně plánovací dokumentací nastaveny velmi široce. Zásadní omezení pro tuto lokalitu platí pouze v případě umisťování výroby a nevýrobních služeb, kdy regulativy velmi důsledně formulují nepřípustnost negativního vlivu těchto aktivit za hranicemi vymezených ploch - tedy důsledná ochrana přírody a okolní zástavby před vlivem případné výroby. Regulativy dále umožňují kromě výroby a služeb, sběrného dvoru (tedy manipulace s odpadem) a skladování, i využití pro rodinné a bytové domy, obchodní a administrativně správní zařízení, veřejné stravování, zdravotnická, sociální a sportovní zařízení. Navržený objekt, který je zařízením pro sociální služby, naplňuje svým charakterem všechny přípustné regulativy (ubytování, stravování, administrativní - správa budovy, kulturní, sportovní využití). Charakter stávajícího objektu, tj. budova bývalé armádní roty, poté hlavní ubytovací budova areálu Policie ČR, jeho kapacita a velikost přilehlých souvisejících pozemků poskytují dostatečné a oddělení zázemí pro záměr tohoto druhu při dodržení rozměrových limitů. V části f) textové části územního plánu je (tak jak uvádí příloha č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb., v platném znění) uvedeno stanovení podmínek pro využití ploch s rozdílným způsobem využití s určením převažujícího účelu využití (hlavní využití), pokud je možné stanovit, přípustného využití, nepřípustného využití (včetně stanovení, ve kterých plochách je vyloučeno umisťování staveb, zařízení a jiných opatření pro účely uvedené v § 18 odst. 5 stavebního zákona), popřípadě stanoveného využití podmíněného využití těchto ploch a stanovení prostorového uspořádání, včetně základních podmínek ochrany krajinného rázu (například výšková regulace zástavby, charakteru a struktury zástavby, stanovení rozmezí výměry pro vymezení stavebních pozemků a intenzity jejich využití). Z výše uvedeného vyplývá, že pro rozhodování v území slouží výroková část územního plánu - tedy zde uvedené regulativy pro plochy s rozdílným způsobem využití. Úřad územního plánování tedy postupoval v souladu s ustanoveními stavebního zákona, když přípustnost záměru posuzoval podle výrokové části územního plánu,

kteřá zde v tomto konkrétním případě realizaci záměru umožňuje. Záměr Domov se zvláštním režimem a domov pro seniory svou funkcí a umístěním v ploše smíšené výrobní (SM-VR) je v souladu s regulativy ÚP a není uveden jako nepřipustný. Z výše uvedených důvodů nadřazený orgán územního plánování potvrdil zákonnost i věcnou správnost napadeného závazného stanoviska.

Odvolací orgán vzhledem k výše uvedenému, a k tomu, že i domov pro seniory i domov se zvláštním určením, patří mezi sociální služby, tj. služby nevýrobní, ostatně oba typy těchto zařízení jsou definovány zákonem č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, konstatuje, že navrhovaný záměr je jednoznačně v souladu s platným Územním plánem H., a to i s převažujícím účelem využití, a proto odvolání v tomto bodě není důvodné.“

31. Podle názoru soudu je uvedené odůvodnění, které vychází z odůvodnění závazného stanoviska KÚ PK, stejně jako odůvodnění obsažené v uvedeném závazném stanovisku nadřazeného orgánu územního plánování, dostatečně srozumitelné a zohledňuje regulaci v Územním plánu obce H., resp. další ve stanovisku zmíněnou územně plánovací dokumentaci (zejména odkazované Zásady územního rozvoje Plzeňského kraje).
32. Soud nad rámec odůvodnění obsaženého v napadeném rozhodnutí a v závazném stanovisku KÚ PK doplňuje následující. Žalobcem předkládaný výklad bodu f) textové části IA. Územního plánu obce H., a to té dílčí části, která stanovuje podmínky pro využití ploch smíšených výrobních (SM-VR), neobstojí, neboť je založen na účelové dezinterpretaci dikce dané části územního plánu. Žalobce se totiž snaží ve svůj prospěch využít jisté formulační neobratnosti obsažené v této části Územního plánu (spočívající v dovětku „*související s hlavním využitím ploch*“ u jedné z kategorií podmíněně přípustných zařízení), aniž by ovšem jím předkládaná interpretace měla jakoukoli oporu v jiných částech Územního plánu obce H. či celkovém kontextu zvolené územní regulace. Předně není pravdou, že by hlavní účel využití ploch s označením SM-VR byl pouze „*výroba a sklady*“, jak tvrdí žalobce, neboť v písm. a) dotčené části Územního plánu obce H. jsou též uvedeny „*výrobní a nevýrobní služby*“. Dále pak mezi přípustné způsoby využití ploch (viz písm. b) dotčené části Územního plánu obce H.) jsou zařazeny právě i zařízení nevýrobních služeb s tím, že pro všechna tato přípustná využití platí, že jejich „*vlastní i související činnost nemá zásadní negativní dopady na okolní prostředí*“. Soud souhlasí s názorem správních a dotčených orgánů, že není racionálního důvodu pro přijetí žalobcovy argumentace, že u sociálního zařízení typu „*domov se zvláštním režimem a domov pro seniory*“ ve smyslu § 49 a § 50 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o sociálních službách*“) by neměla být dána žádná smysluplná souvislost s účelem využití označeným jako „*nevýrobní služby*“. Z hlediska smyslu a účelu stanovené regulace využití předmětných smíšených ploch s označením SM-VR (na kterou lze usuzovat zejména z výčtu převažujících účelů využití, tak i z požadavku na to, aby takové využití nemělo zásadní negativní vliv na okolní prostředí) se soudu jeví argumentace žalobce požadující nepřipuštění umístění sociálního zařízení (domova pro důchodce a pro osoby, které mají sníženou soběstačnost) jako nelogická a absurdní, zvláště pak za situace, kdy se jedná o bývalý armádní objekt, později objekt sloužící jako areál Policie ČR a aktuálně objekt opuštěný, bez využití. Navíc předmětná část Územního plánu obce H. upravující plochy s označením SM-VR výslovně počítá s „*regenerací*“ předmětného areálu, když pro ni stanovuje podmínky funkčního a prostorového uspořádání, které stavební záměr nepochybně splňuje (jak je patrné ze závazných stanovisek dotčených orgánů založených ve správním spisu, když naplnění těchto podmínek funkčního a prostorového uspořádání ostatně ani žalobce

nezpochybňoval). Regenerace předmětného areálu je zmíněna i v části odůvodnění Územního plánu obce H., která se věnuje komplexnímu zdůvodnění přijatého řešení, když popisuje vybrané lokality pro výstavbu objektů pro bydlení a podnikání s tím, že je akcentován požadavek na doplnění zdrojů pracovních příležitostí (to stavební záměr naplňuje, jak je patrné z jeho popisu obsaženého ve správním spisu, který předpokládá vznik nových pracovních míst) a za preferovanou variantu je označena realizace celkové regenerace předmětného areálu, naposledy sloužícího Policii ČR (srov. část IIA., bod c) textové části Územního plánu).

33. Nepřílehavá je pak pro posuzovaný případ i argumentace žalobce odkazující na vyhlášku č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 500/2006 Sb.“), a dovozující, že výklad Územního plánu obce H. zastávaný dotčenými orgány územního plánování, resp. žalovaným, by měl popřít smysl čl. I odst. 1 písm. f) přílohy č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb. Žalobcem akcentovaný dovětek „*souvisějící s hlavním využitím ploch*“ totiž není podmínkou ve smyslu podmíněně přípustného způsobu využití ploch s označením SM-VR, jak nesprávně argumentuje žalobce. Takovéto podmínky funkčního a prostorového uspořádání jsou totiž vymezeny v písm. d) dotčené části Územního plánu obce H., který navazuje na výčet podmíněně přípustných způsobů využití ploch SM-VR, a žádná podmínka „*souvislosti s hlavním využitím ploch*“ mezi nimi není obsažena. Uvedené dokládá i dikce žalobcem odkazovaného ustanovení čl. I odst. 1 písm. f) přílohy č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., která hovoří o „*stanovení podmínek prostorového uspořádání, včetně základních podmínek ochrany krajinného rázu*“, přičemž tyto podmínky byly v posuzovaném případě stanoveny právě v písm. d) předmětné části Územního plánu obce H. pro všechny podmíněně přípustné způsoby využití ploch SM-VR dle písm. c) předmětné části Územního plánu obce H. (a nikoli pouze pro jeden ze způsobů, jak je tomu v případě dovětku „*souvislosti s hlavním využitím ploch*“). Přitom v řízení ani nebylo sporné, že stavební záměr vyhovuje všem stanoveným podmínkám funkčního a prostorového uspořádání uvedeným pod písm. d) předmětné části Územního plánu obce H.
34. V návaznosti na výše uvedené soud ve vztahu k první žalobní námitce uzavírá, že žalobcem namítaný rozpor stavebního záměru s Územním plánem obce H. není dán, a tudíž napadené rozhodnutí, jakož i závazná stanoviska dotčených orgánů územního plánování nejsou v rozporu s Územním plánem obce H. První žalobní námitka proto není důvodná.
35. Druhou žalobní námitku představuje žalobcem tvrzený zásah do jeho pohody bydlení, který dle žalobních tvrzení má spočívat v tom, že „*zařízení pro drogově závislé či mentálně postižené s sebou nese celou řadu sociálních a zdravotních komplikací, včetně potenciálního nárůstu kriminality v území*“. Blíže žalobce jím tvrzený zásah do pohody bydlení nespecifikoval, když se zaměřil na polemiku se žalovaným o tom, že tuto svou námitku neuplatnil opožděně, jak s odkazem na § 89 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“) dovodil žalovaný v napadeném rozhodnutí, resp. že i pokud by tomu skutečně tak bylo, tak podle § 77 odst. 2 s. ř. s. lze v soudním řízení uplatňovat i nové skutečnosti.
36. Předně soud uvádí, že přípustnost této druhé žalobcovy námitky byla z hlediska § 89 odst. 1 stavebního zákona hraniční, neboť žalobce v řízení před prvostupňovým

správním orgánem skutečně pouze namítal, že *nesouhlasí s pobytem drogově závislých a mentálně postižených a že požaduje změnit účel stavby na domov pro seniory* (soud ponechává stranou v protokolu ze dne 19. 5. 2020 zaznamenanou připomínku žalobce k připojení kanalizace z důvodu zvýšeného zápachu, neboť žalobce tuto připomínku v dalším průběhu správního řízení, a poté ani v žalobě již netvrdil a nenamítal). Ovšem vzhledem k tomu, že žalovaný i přesto, že byl přesvědčen o opožděnosti této žalobcovy námitky, tuto námitku z opatrnosti věcně posoudil a vyhodnotil ji za nedůvodnou, soud se rozhodl v duchu nastolení právní jistoty mezi účastníky i tuto druhou žalobní námitku věcně přezkoumat a posoudit.

37. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu: *„Pohodou bydlení je nutno rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. 2 As 44/2005-116, č. 850/2006 Sb. NSS).“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2020, č. j. 8 As 240/2019 – 69, bod 33). V rozsudku ze dne 29. 9. 2017, č. j. 8 As 17/2016 – 154 Nejvyšší správní soud uvedl: *„S veřejnoprávním institutem „pohoda bydlení“ koreluje soukromoprávní ochrana tzv. sousedských práv (dříve § 127 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., dnes § 1013 zákona č. 89/2012, občanský zákoník). Rozdílnost mezi oběma instituty lze spatřovat zejména v jejich účinku; veřejnoprávní ochrana má působit spíše pro futuro a má zamezit nebo omezit vznik budoucích možných imisí, zatímco soukromoprávní ochrana slouží zpravidla k řešení již vzniklých zásahů v podobě imisí.“*. Dále pak dle ustálené judikatury platí, že posouzení, zda stavební záměr zachovává pohodu bydlení či je vhodně umístěn do existující zástavby, je především věcí odborné úvahy stavebního úřadu a úkolem soudu není tuto úvahu nahrazovat vlastní úvahou, nýbrž má toliko posoudit, zda nebyly překročeny zákonem stanové meze správního uvážení či zda nedošlo k jeho zneužití (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 As 71/2012 – 47 a ze dne 9. 3. 2011, č. j. 2 As 98/2010 – 44).
38. Soud se ztotožnil se žalovaným v tom, že ve správním řízení nebylo důvodu, aby se správní orgány blíže zabývaly posouzením otázky případného zásahu stavebního záměru do žalobcovy pohody bydlení, neboť žalobce v průběhu správního řízení vyslovil v podstatě jediný potenciálně negativní vliv stavebního záměru na jeho pohodu bydlení, navíc formulovaný velice obecně a vágně, když žalobce nesouhlasil se stavebním záměrem, který podle jeho názoru umožňuje *pobyt osob drogově závislých a osob s mentálním postižením*, což by mělo *zásadním způsobem ohrozit jeho pohodu bydlení* (viz odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a dále protokol z veřejného projednání stavebního záměru ze dne 19. 5. 2020 – součást správního spisu). Žalobce jím vyslovené možné ohrožení jeho pohody bydlení blíže nespecifikoval, natož aby jej jakkoli důkazně podpořil, aby správní orgány mohly zkoumat intenzitu případného narušení jednotlivých činitelů pohody bydlení a důsledky takového narušení. Soud v dané souvislosti přiměřeně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014 – 36, v němž kasační soud dovodil: *„Za rozumný lze*

označit požadavek, aby účastník vznášející občanskoprávní námitku důkazně podložil svá tvrzení alespoň do té míry, aby na straně stavebního úřadu vyvolal důvodné pochybnosti o tom, zda stavba způsobuje (příp. bude způsobovat) obtěžování nad míru přiměřenou poměrům či nikoliv (přiměřeně lze odkázat na důkazní standard ve sporných řízeních podle § 141 odst. 4 správního řádu).“ Žalobce však takovémuto rozumnému požadavku v souvislosti s jím tvrzeným ohrožením jeho pohody bydlení nedostal. Přitom v projednávané věci z podkladů shromážděných ve správním spisu nevyplývá nic, co by jakkoli naznačovalo nepřiměřený zásah do žalobcovy pohody bydlení. Jak příznačně poukázal žalovaný v napadeném rozhodnutí, předmětný areál, který má i nadále zůstat oplocený, přímo nesousedí s domem žalobce, když je oddělen místní komunikací, a žalobce dům užívá k rekreaci. Dále pak ze správního spisu vyplynulo, že i všechny dotčené orgány vyjadřující se v oblastech jejich působnosti, kde by přicházel v úvahu vznik možných budoucích imisí spojených s povolovaným stavebním záměrem (zejména Správa národního parku Šumava, příslušný vodoprávní úřad, správa povodí řeky Vltavy, příslušná krajská hygienická stanice, hasičský záchranný sbor, či Městský úřad Klatovy a jeho odbory dopravní, odpadového hospodářství a životního prostředí), vydaly k předmětnému stavebnímu záměru souhlasná závazná stanoviska.

39. Konečně, soud souhlasil s žalovaným v tom, že prostý nesouhlas žalobce se závěry, ke kterým žalovaný v rámci svého správního uvážení dospěl, nemůže vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Stejně tak snaha žalobce, aby stavebníkovi a vlastníkovi předmětného areálu, který má být dotčen stavebním záměrem, bylo diktováno, k jakému účelu má svůj majetek využívat (tedy představa žalobce, že by to měl být pouze domov pro seniory, nikoli již domov se zvláštním režimem ve smyslu § 50 zákona o sociálních službách) nemůže být úspěšná, pokud stavebník svým stavebním záměrem nevybočil z mezí přípustné veřejnoprávní regulace a pokud žalobce neprokázal, že by stavebním záměrem došlo k nepřípustnému zásahu do jeho práv. I v tomto směru lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010 – 145 dovodil následující: „Stěžovatelé ani jiné osoby, jejichž práva mohou být územním rozhodnutím dotčena, nemají, a ani mít nemohou, subjektivní veřejné právo na to, aby poměry území, v němž se nachází jejich majetek, byly navždy konzervovány a nemohly se změnit. Změny ve využití území v průběhu času, včetně nejrůznějších stavebních aktivit, jsou přirozenou součástí vývoje společnosti a jednotlivec jim a priori nemá právo bránit. [...] Vlastník pozemku má, jak krajský soud správně zdůraznil ve svém rozsudku, právo užívat svůj majetek podle své libosti, pokud se nepřípustně nedotkne práv jiných a pokud nevybočí z mezí přípustné veřejnoprávní regulace. Výstavba bytového domu v navržené podobě ničím takto nepřípustným není. Pokud stěžovatelé namítali, že z hlediska uspokojování společenských zájmů by na místě zamýšlené stavby bytového domu mělo stát např. zdravotní středisko nebo objekt drobných služeb pro obyvatelstvo, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že stěžovatelé nemohou mít subjektivní veřejné právo na určení využití sousedního pozemku a že je čistě na vůli vlastníka pozemku, jakou přípustnou stavbu na něm postaví.“
40. Z právě popsaných důvodů soud shledal nedůvodnou i druhou žalobní námitku, když odborné úvahy a posouzení žalovaného v otázce případného vlivu stavebního záměru na žalobcovu pohodu bydlení jsou odůvodněné, mají oporu ve správním spisu a žalovaný přitom nepřekročil meze správního uvážení ani správní uvážení nezneužil.

VII.

Rozhodnutí soudu

41. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že obě žalobní námitky směřující proti napadenému rozhodnutí žalovaného jsou nedůvodné. Soud proto ve výroku I. tohoto rozsudku žalobu směřující proti napadenému rozhodnutí zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VIII.

Náklady řízení

42. Výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Žalovanému nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
43. Osoby zúčastněné na řízení nemají ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, a soud taktéž neshledal žádný zvláštního zřetele hodný důvod, pro nějž by bylo namíste náhradu nákladů řízení přiznat. Proto výrokem III. tohoto rozsudku rozhodl tak, že žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 18. ledna 2022

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu